

Panium – číslo šesť

Prorocké medzníky v Danielovi 11: kolaps ZSSR, nedeľný zákon a vzostup moderného Ríma

Jeff Pippenger
2025-03-09

Pád ZSSR sa v roku 1989 naplnil štyridsiaty verš jedenástej kapitoly Daniela. Štyridsiaty prvý verš je nedeľný zákon v Spojených štátoch, tak ako je ním aj šesťnásty verš. Od roku 1989 až po nedeľný zákon v Spojených štátoch je štyridsiaty verš prázdny. Pád ZSSR v roku 1989 bol takisto označený v desiatom verši jedenástej kapitoly Daniela, ktorý sa pôvodne naplnil na Antiochovi Magnovi.

Antiochus III. Veľký, seleukovský „kráľ severu“, vládol v rokoch 223–187 pred Kr. a usiloval sa znovu získať územia stratené v prospech Ptolemaiovcov („kráľa juhu“) po tretej sýrskej vojne (246–241 pred Kr.). Jeho ťaženie vo štvrtej sýrskej vojne (219–217 pred Kr.) smerovalo k opätovnému dobytíu Koilé-Sýrie, Fenície a Palestíny. V roku 219 pred Kr. Antiochus tiahol na juh, dobyl Seleukiu v Pierii, Týros a Ptolemaidu (Akkon) a znovu získal pobrežné pevnosti. V roku 218 pred Kr. postúpil ďalej, obsadil Filadelfiu (Amman) a tlačil sa k hranici Egypta s úmyslom znovu získať stratené seleukovské územia až po Gazu. Antiochus v roku 218 pred Kr. zastavil svoj pochod, upevnil svoje zisky a pripravoval sa na rozhodujúci úder. Ptolemaios IV. Filopatór, ptolemaiovský kráľ, zhromaždil vojsko, aby sa s ním stretol, posilnené egyptskými oddielmi. Desiaty verš jedenástej kapitoly Daniela predkladá tento pohyb Antiocha, čím tak predobrazuje rozpad ZSSR v roku 1989 a typologicky zodpovedá štyridsiatemu veršu.

Jeho synovia sa však rozhnevajú a zhromaždia množstvo veľkých vojsk; a jeden istotne príde, rozvodní sa a prejde ďalej; potom sa vráti a opäť sa rozhorlí až po svoju pevnosť. Daniel 11:10.

Keď sa kráľ severu vo verši štyridsať „prevalí a prejde ďalej“, zhoduje sa to s kráľom severu z desiateho verša, ktorý sa „prevalí a prejde“. V oboch veršoch ide o totožné hebrejské slová, ktoré sú len preložené trochu odlišne. Je to ten istý výraz, aký sa nachádza v Izaiášovi 8,8.

A prejde Judskom; rozvodní sa a preleje sa, dosiahne až po šiju; a rozpätie jeho krídel naplní šírku tvojej krajiny, ó Immanuel. Izaiáš 8:8.

Každý z týchto troch veršov označuje južného kráľa, ktorý je porazený severným kráľom. Antiochos, severný kráľ, víťazí nad Ptolemaiom, južným kráľom, tak ako Senacherib zvíťazil nad Júdom, južným kráľom, a tak ako severný kráľ vo verši štyridsať v roku 1989 zmietol ZSSR. Tri verše spolu s tromi historickými naplneniami týchto veršov určujú „čas konca“ v roku 1989. Teda verš desať je rokom 1989 a verš šesťnásť je nedeľným zákonom v Spojených štátoch, tak ako aj verš štyridsaťjeden.

Verše jedenásť až pätnásť predstavujú úsek Písma, ktorý má aj historické naplnenie a ktorý určuje konkrétne prorocké medzníky v rámci skrytých dejín štyridsiateho verša. Pred nedeľným zákonom

v Spojených štátoch, ale po roku 1989, je vo veršoch jedenásť a dvanásť predstavená bitka pri Rafii a jej následky, a vo veršoch trinásť až pätnásť je predstavená bitka pri Panii.

Nedeľný zákon je určený čas; lebo práve vtedy sa uzdravuje smrteľná rana pápežstva a pápež sa vracia na trón zeme. Toto zmocnenie bolo predobrazené intronizáciou pápežstva v roku 538 a intronizáciou pohanského Ríma v bitke pri Aktiu. Keď bol pohanský Rím prorocky intronizovaný, vládol zvrchovane 360 rokov. Keď bolo pápežstvo intronizované v roku 538, vládlo zvrchovane tisícdvestošesťdesiat rokov. Keď sa pri nedeľnom zákone uzdraví smrteľná rana, pápežstvo bude zvrchovane vládnuť symbolických 42 mesiacov.

A videl som jednu z jeho hláv akoby smrteľne ranenú; a jeho smrteľná rana bola uzdravená. A celý svet sa v úžase obrátil za šelmou. A klaňali sa drakovi, ktorý dal šelme moc; a klaňali sa šelme a hovorili: Kto je ako šelma? Kto môže s ňou bojovať? A boli jej dané ústa, hovoriace veľké veci a rúhania; a bola jej daná moc pôsobiť štyridsaťdva mesiacov. Zjavenie 13:3–5.

Verš 27 hovorí o týchto dvoch kráľoch:

A srdcia oboch týchto kráľov budú naklonené páchať zlo a pri jednom stole budú hovoriť lži; ale nepodari sa to, lebo koniec ešte len príde v určenom čase. Daniel 11,27.

Dvaja králi vo verši dvadsaťsedem sú králi uvedení v predchádzajúcich dvoch veršoch, ktorí potom zviedli bitku pri Aktiu.

A vzbudí svoju silu a svoju odvahu proti kráľovi juhu s veľkým vojskom; a kráľ juhu bude podnietený do boja s veľmi veľkým a mocným vojskom; ale neobstojí, lebo proti nemu vymyslia úklady. Áno, tí, čo jedia z podielu jeho pokrmu, ho zničia, a jeho vojsko sa rozleje ako povodeň; a mnohí padnú pobití. Daniel 11:25, 26.

Dvadsiaty siedmy verš teda vytvára anomáliu, ktorú treba pochopiť skôr, ako budeme pokračovať. Vo verši dvadsaťštyri „čas“ predstavuje obdobie 360 rokov, ktoré sa začína bitkou pri Aktiu a končí v určenom čase v roku 330.

Kráľom juhu v tomto boji bola Kleopatra, ktorá bola v spojení s Markom Antóniom. Octavius bol kráľom severu, ktorý porazil ich oboch. V určenom čase (31 pred Kr.) sa títo dvaja králi, ktorí predtým sedeli za jedným stolom a navzájom si hovorili lži, stretli v bitke pri Aktiu.

Dvaja králi pri stole sú v súlade s dejinami bitky pri Panii (verše 13 až 15), kde existovalo spojenectvo Antiocha Magna a Filipa Macedónskeho. Toto historické spojenectvo zodpovedá symbolickému spojenectvu predstavenému v názve Pania v Kristovom čase — Cézarea Filipova. Toto spojenectvo je takisto predstavené vo verši štyridsať, keď je ZSSR v roku 1989 zmietnutý prostredníctvom spojenectva medzi Reaganom a pápežom Jánom Pavlom II. Dvaja králi si navzájom hovoria lži pred rokom 31 pred Kr., čo je v súlade s nedeľným zákonom v Spojených štátoch, a preto sa ich lži odohrávajú pred veršom šesťnásť, počas dejín predstavených vo veršoch trinásť až pätnásť, ktoré sa naplnili v bitke pri Panii sedemnásť rokov po bitke pri Ráfii a sto tridsaťsedem rokov predtým, než Pompeius dobyl Jeruzalem v naplnení verša šesťnásť.

Vo verši dvadsaťosem sa Octavián, víťaz nad Kleopatrou (kráľom juhu) i Marcom Antoniom, „vráti do svojej krajiny s veľkým bohatstvom; a jeho srdce bude proti svätej zmluve; a bude konať mocné skutky a vráti sa do svojej vlastnej krajiny.“ Uriah Smith stotožňuje tieto dve víťazstvá s Akciom v roku 31 pred Kr. a so zničením Jeruzalema v roku 70 po Kr. Verš dvadsaťosem teda označuje dejiny, ktoré sa začínajú bitkou pri Akciu, čo je začiatok 360 rokov, a zničením Jeruzalema v roku 70 po Kr.

A potom sa vráti do svojej krajiny s veľkým bohatstvom; a jeho srdce bude proti svätej zmluve; a bude konať mocné činy, a vráti sa do svojej vlastnej krajiny. Daniel 11,28.

Posledná veta verša dvadsiateho štvrtého („až do určeného času“) a nasledujúce verše predstavujú dejinnú líniu, ktorá sa začala v roku 31 pred Kr. a končí sa v poslednej vete verša tridsiateho prvého („a postaví ohavnosť, ktorá pôsobí spustošenie“), čo sa naplnilo v roku 538. Táto línia sa začína bitkou pri Aktiu, ktorá označuje začiatok obdobia, keď pohanský Rím vládol zvrchovane tristošesťdesiat rokov. Línia sa končí v roku 538, keď pápežský Rím začína zvrchovane vládnuť tisícdvostonásťdesiat rokov. V rámci týchto veršov a dejín, ktoré tieto verše naplnili, určený čas v roku 330 predstavuje rozdelenie v dejinách pohanského Ríma ako štvrtého kráľovstva biblického proroctva. Po počiatočnom období zvrchovanej vlády tristošesťdesiat rokov nasleduje dvestoosem rokov rozkladu ríše predtým, než pápežstvo zaujme trón vo verši tridsaťjeden v roku 538. V slede týchto ôsmich veršov iba verš dvadsaťsedem označuje dejinné naplnenie, ku ktorému došlo pred bitkou pri Aktiu v roku 31 pred Kr.

Dvadsiaty siedmy verš označuje stretnutie medzi dvoma kráľmi pred „ustanoveným časom“ a dvadsiaty deviaty verš označuje „ustanovený čas“. „Ustanovený čas“ v dvadsiatom siedmom verši je začiatkom obdobia tristošesťdesiatich rokov a „ustanovený čas“ v dvadsiatom deviatom verši je ukončením obdobia tristošesťdesiatich rokov. Začiatok i koniec predstavujú „ustanovený čas“.

Moc pohanského Ríma sa začala, keď dobyl tretiu geografickú prekážku, ako je znázornená v Danielovi 8,9.

A z jedného z nich vyšiel malý roh, ktorý sa preveľmi vzmohol smerom na juh a smerom na východ i k utešenej krajine. Daniel 8:9.

Zmocnenie sa začalo pri bitke pri Aktione a následným podrobením kráľa juhu (Egypta) v deviatom verši ôsmej kapitoly.

Koniec vlády pohanského Ríma ako štvrtého kráľovstva biblického proroctva nastal v roku 538, keď pápežský Rím prekonal svoju tretiu zemepisnú prekážku. Celé obdobie päťstošesťdesiatich ôsmich rokov od bitky pri Aktione až do roku 538 sa začína tým, že pohanský Rím dobýva svoju tretiu prekážku a stáva sa štvrtým kráľovstvom biblického proroctva, a končí sa tým, že pápežský Rím dobýva svoju tretiu zemepisnú prekážku.

Ako štvrté kráľovstvo biblického proroctva označujú dejiny, ktoré sú tu predstavené, dve obdobia: prvé, keď sa Rím povyšuje, po ktorom nasleduje obdobie opisujúce pád Ríma. Začiatok prvého obdobia povýšenia je zároveň začiatkom celého obdobia, počas ktorého pohanský Rím vládol ako štvrté kráľovstvo biblického proroctva. Prvé obdobie rímskeho povýšenia sa začína aj končí

určeným časom a takisto sa začína spojením severného a južného kráľovstva. Končí sa rozdelením na východné kráľovstvo a západné kráľovstvo. Tým, že sa začína a končí určeným časom, a svojím začiatkom i koncom predstavuje štyri rozdelenia Alexandrovej ríše.

Dva ustanovené časy vo veršoch dvadsaťsedem a dvadsaťdeväť predstavujú počiatočný a záverečný orientačný bod, ktorý opisuje obdobie, keď Rím vládne zvrchovane. Pri nedeľnom zákone v Spojených štátoch, v naplnení verša štyridsaťjeden a verša šesťnásť z Daniela jedenásť, sa začína obdobie, počas ktorého má novodobý Rím zvrchovane vládnuť štyridsaťdva symbolických mesiacov. Prvý ustanovený čas vo verši dvadsaťsedem je nedeľný zákon v Spojených štátoch a druhý ustanovený čas predstavuje okamih, keď posledný národ na zemi nasleduje príklad Spojených štátov a presadzuje posledný nedeľný zákon, a tým označuje celosvetové presadzovanie modloslužobnej soboty.

Týmito dvoma prorockými medzníkmi sú nedeľný zákon v Spojených štátoch až po celosvetové presadzovanie nedeľného zákona a tieto dva nedeľné zákony sú dvoma určenými časmi vo veršoch dvadsaťsedem a dvadsaťdeväť. Prvý určený čas vo verši dvadsaťsedem bol tiež predobrazene znázornený Konštantínovým nedeľným zákonom v roku 321 a pápežský nedeľný zákon na koncile v Orléanse roku 538 predstavuje celosvetový nedeľný zákon.

V kontexte veršov trinásť až pätnásť je bitka pri Paniu dejinami, ktoré predchádzajú nedeľnému zákonu vo verši šesťnásť. V rámci týchto dejín sa naplňa stretnutie dvoch kráľov, ktorí si navzájom klamú. Verše trinásť až pätnásť sú súčasťou dejín predstavených vo veršoch desať až šesťnásť. Tieto verše označujú štvrtú sýrsku vojnu vo verši desať, bitku pri Ráfii vo verši jedenásť a následky tejto bitky vo verši dvanásť. Verše trinásť až pätnásť predstavujú dejiny roku 200 pred Kr., keď sa naplnila bitka pri Paniu a keď pohanský Rím, predstavený ako lupiči z tvojho ľudu, vstupuje do prorockého rozprávania.

Daniel 11, verš 40, označuje kolaps ZSSR v roku 1989 a verš 16 označuje nedeľný zákon v Spojených štátoch. Stretnutie dvoch kráľov, ktorí si navzájom hovoria lži pred určeným časom, čo bola bitka pri Aktiu, sa odohráva v rámci dejín verša 40, ktoré nasledujú po čase konca v roku 1989 a vrcholia pri nedeľnom zákone v Spojených štátoch. Verš 27 je orientačným bodom v skrytých dejinách verša 40; nastáva po roku 1989, ale pred nedeľným zákonom. „Stretnutie“ vo verši 27 je orientačným bodom pred zmocnením Ríma pri nedeľnom zákone. Existuje niekoľko orientačných bodov, ktoré vedú k zmocneniu pápežstva v roku 538, a tieto orientačné body sa takisto vyskytujú pred určeným časom. Jedným z týchto prorockých orientačných bodov je Justiniánov dekrét z roku 533, ktorý naplnil odkaz verša 30 na „dorozumenie s tými, ktorí opúšťajú zmluvu“.

Ďalšími medzníkmi, ktoré vedú k určenému času v dejinách pohanského Ríma, sú rok 330, keď pohanský Rím zvrhol a zároveň odovzdal „stolicu“ pápežskej moci. Roku 496 dal Chlodovik svoju „moc“ pážstvu. Na naplnenie Daniela 7 pohanský Rím odstránil pre pážstvo „tri rohy“, pričom posledným bolo odstránenie Ostrogótov z mesta Ríma v roku 538. Roku 508 bolo náboženstvo pohanstva odložené ako zákonné náboženstvo ríše a bolo nahradené katolicizmom. Rok 538 predstavuje nedeľný zákon verša štyridsaťjeden a rok 496 predstavuje rok 1989, keď Reagan,

podobne ako Chlodovik, zasvätil svoju moc rímskemu pápežovi. Rok 330 označuje nedeľný zákon, lebo práve tam sa pážstvo vracia na sídlo authority.

To ukazuje, že roky 538 aj 330 predstavujú ustanovený čas, čo sú verše šesťnásť a štyridsaťjeden. 496 predstavuje rok 1989, ktorý naplnil verš desať a verš štyridsať v Danielovi 11 a Izaiášovi 8,8. 508 označuje čas, keď je náboženstvo ríše odložené bokom v prospech katolicizmu. Počnúc Chlodovikom v roku 496 až po rok 508 bolo znázornené postupné odstraňovanie a nahrádzanie zákonného náboženstva ríše. V dejinách začínajúcich v roku 330 je postupný zánik Západného Ríma predstavený prvými štyrmi trúbami, čím sa označuje postupné ničenie, ktoré sa začína nedeľným zákonom v Spojených štátoch.

Postupný pád pohanského Ríma po Konštantínovom nedeľnom zákone z roku 321 znázorňuje pád Spojených štátov ako šiesteho kráľovstva biblického prorocstva, ktoré dospieva k nedeľnému zákonu. Potom sú na Spojené štáty privedené súdy štyroch trúb, ako to identifikovala sestra Whiteová, keď uvádza, že „národné odpadnutie bude nasledované národnou skazou.“ Ezechiel pridáva svedectvo o štvornásobnom treste.

A znovu mi zaznelo slovo Hospodinovo: Syn človeka, keď sa krajina proti mne prehreší ťažkým previnením, vystriem proti nej svoju ruku, zlomím jej oporu chleba, zošlem na ňu hlad a vyhubím z nej človeka i zviera. A keby v nej boli títo traja muži, Noach, Daniel a Jób, svojou spravodlivosťou by zachránili iba svoje vlastné duše, hovorí Pán Hospodin. Ak by som spôsobil, aby krajinou prešli dravé šelmy a spustošili ju, takže by sa stala pustatinou, ktorou pre šelmy nik neprejde, aj keby v nej boli títo traja muži, akože žijem, hovorí Pán Hospodin, nezachránili by ani synov, ani dcéry; iba oni sami by boli zachránení, ale krajina by bola spustošená. Alebo ak by som na tú krajinu priviedol meč a povedal: Meč, prejdí krajinou, a tak z nej vyhubil človeka i zviera, aj keby v nej boli títo traja muži, akože žijem, hovorí Pán Hospodin, nezachránili by ani synov, ani dcéry, ale iba oni sami by boli zachránení. Alebo ak by som do tej krajiny poslal mor a vylial na ňu svoju prchkosť v krvi, aby som z nej vyhubil človeka i zviera, aj keby v nej boli Noach, Daniel a Jób, akože žijem, hovorí Pán Hospodin, nezachránili by ani syna, ani dcéru; svojou spravodlivosťou by zachránili iba svoje vlastné duše. Lebo takto hovorí Pán Hospodin: O čo skôr, keď pošlem na Jeruzalem svoje štyri ťažké súdy — meč, hlad, dravú šelmu a mor — aby som z neho vyhubil človeka i zviera! No hľa, zostane v ňom zvyšok, ktorý bude vyvedený, synovia i dcéry; hľa, vyjdú k vám a vy uvidíte ich cestu i ich skutky; a potešíte sa vzhľadom na zlo, ktoré som priviedol na Jeruzalem, áno, vzhľadom na všetko, čo som naň priviedol. A oni vás potešia, keď uvidíte ich cesty a ich skutky; a spoznáte, že nie bez príčiny som v ňom vykonal všetko, čo som vykonal, hovorí Pán Hospodin. Ezechiel 14:12–23.

V nasledujúcom článku budeme v týchto úvahách pokračovať.